

Jan Jaskanis

Cecele, pow. Siemiatycze

Informator Archeologiczny : badania 2, 158-159

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

zewnątrz szerokim brzegiem, ułamki tzw. ceramiki siwej i ręcznie lepionej oraz szpinkę żelazną z podwiniętą nóżką, o konstrukcji kuszowatej sblizoną kształtem do typu 162 Almgrena. W wypełnieniu jamy, szczególnie w jej wschodnim i zachodnim końcu, odkryto skupiska przepalanej gliny z odciskami belek. To odkrycie pozwala przypuszczać, że obiekt ten posiadał ściany z belek. To z kolei skłania do przypuszczenia, że odkryty obiekt mógł być pierwotnie budynkiem wybudowanym w konstrukcji zrębowej. Szpinkę i materiał ceramiczny można datować łącznie na koniec III i pierwszą połowę IV wieku.

CECILE, pow. Siemiatycze

Konserwator Zabytków

Archeologicznych

w Białymstoku

Badania prowadził mgr Jan Jaskanis. Finansował WKZ w Białymstoku. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko z okresu wpływów rzymskich.

Badania miały charakter ratowniczy. Tegoroczna eksploracja objęła część północno-zachodnią i część wschodnią omentarzyjską, ujawniając zasięg występowania grobów w tych kierunkach. Na powierzchni ca 1350 m² odkryto 160 grobów płaskich i wyeksplorowano 2 kurhany. 4% grobów zawierało ciałopalne pochówki bezpopielnicowe. Mieściły się one w owalnych i kolistych jamach średnicy od ok. 0,5 do ok. 1 m, głęb. do 0,6 m. W podobnych jamach wystąpiło kilka pochówków popielnicowych. Równie nieliczne były pochówki szkieletowe /3% odkrytych w br./, które odsłonięto w grobach płaskich i szczątkowo zachowane w grobach kurhanowych.

Szkielety leżały w pozycji wyprostowanej na plecach, zorientowane czaszkami na północ. Groby z różnymi formami pochówków nie tworzyły wyodrębniających się skupisk lecz występowały w przemieszaniu. W świetle całości uzyskanych materiałów wydaje się jednak, że pochówki szkieletowe były częstsze w środkowej, wcześniejszej partii omentarsyska /pierwsza poł. III w./ i w zachodniej nieco późniejszej /III/IV w./, natomiast w części wschodniej - najpóźniejszej /IV/V - V w./ nie występowały.

Groby kurhanowe zachowały się szczątkowo. Ujawniły one konstrukcje charakterystyczne dla kurhanów typu "rostożokiego" - z dużymi nasypami kamienno-ziemnymi średnicy ponad 15 m. Jamy grobowe usytuowane pod środkowymi partiami nasypów uszkodzone zostały wkopami rabunkowymi.

Większość pochówków miała wyposażenie /83%. Znaczna ich liczba zawierała jednak tylko ułamki ceramiki. Do najczęściej spotykanych elementów wyposażenia należały grzebienie zachowane we fragmentach /27% pochówków/, zapinki /21%, paciorki szklane /16%. Znajdowano też szpile, sprzączki, okucia pasa, przęśliki. W trzech zespołach stwierdzono ułamki naczyń szklanych.

Badania z 1968 r. przyniosły materiał pochodzący z późnego okresu rzymskiego i początku okresu wędrówek ludów. Pod względem kulturowym wykazuje on cechy kultury wenedskiej z terenu Mazowsza i wschodniego Pomorza.

GEDYNIA, pow. Chojna

patrz okres halsztacki
i średniowiecza

CHODENICE, pow. Bochnia

patrz okres neolitu